DOMSTOLENS DOM (første afdeling)
20. maj 1987 *

I sag 242/85,

J. J. Geist, pensioneret tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved advokat J. . Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat N. Decker med møderet for Cour d'appel de Luxembourg, 16 avenue Marie-Thérèse, boite 335,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent D. Gouloussis som befuldmægtiget, bistået af advokat R. Andersen, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens to afgørelser af 27. juli 1984, dels om pensionering af Geist og tildeling af invalidepension fastsat i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 78, stk. 3, dels om genoprettelse af hans ret til vederlag med virkning fra 1. juni 1983,

har

DOMSTOLEN (første afdeling),

sammensat af afdelingsformanden F. Schockweiler, dommerne G. Bosco og R. Joliet,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

* Processprog: Fransk.

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 21. januar 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. marts 1987,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 5. august 1985, har J. J. Geist, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen, i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag til prøvelse af Kommissionens to afgørelser af 27. juli 1984, dels om pensionering af Geist og tildeling af invalidepension fastsat i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 78, stk. 3, dels om genoprettelse af hans ret til vederlag med virkning fra 1. juni 1983.

2 Efter at have arbejdet for Kommissionen som ingeniør med speciale inden for atomkraft blev Geist placeret ved forskningscentret i Ispra. Da han fandt, at det nye tjenestested ikke svarede til hans kvalifikationer, ophørte han i 1976 af egen drift med enhver form for erhvervsmæssig beskæftigelse. To invaliditetsudvalg fik successivt til opgave at undersøge, om hans fravær var berettiget ud fra et lægeligt synspunkt. De fandt, at Geist var egnet til at gøre tjeneste. Ikke desto mindre nægtede Geist at genoptage arbejdet, hvorfor Kommissionen tilbageholdt hans løn med virkning fra 1. januar 1981, jfr. vedtægtens artikel 60. Geist genoptog ikke arbejdet og fremsendte nye lægeattester, som efter hans opfattelse begrundede hans fravær. I januar 1983 trådte et tredje invaliditetsudvalg sammen. Det fandt, at Geist's fravær var uretmæssigt.

3 Uden at have genoptaget arbejdet ansøgte Geist den 22. februar 1984 om førtidspensionering under »anvendelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 78 samt af de tilsvarende bestemmelser i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og er-

hvervssygdomme«. På grundlag af denne ansøgning blev der i juni 1984 nedsat et fjerde invaliditetsudvalg, der fik til opgave at tage stilling dels til Geist's påståede invaliditet, dels til gyldigheden af de lægeattester, som Geist løbende havde fremsendt siden januar 1983.

4 Invaliditetsudvalget tilsendte ansættelsesmyndigheden sine konklusioner den 19. juli 1984. Det fastslog, at Geist var ramt af »vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, og medfører, at han er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hans stillingsgruppe.« Med hensyn til årsagen til invaliditeten henviste Invaliditetsudvalget til et separat dokument, hvorpå det anførtes, »at erhvervsstress formentlig har spillet en rolle for Geist's invaliditet, men da der ikke i forbindelse med dette problem i hans tilfælde kan peges på nogen materiel begivenhed, finder Udvalget, at det ikke tjener noget formål at besvare det anførte spørgsmål.« Invaliditetsudvalget fastslog yderligere, at de lægeattester, som var indsendt siden januar 1983, da det tidligere Invaliditetsudvalg holdt møde, var gyldige og bekræftede Geist's uarbejdsdygtighed fra 1. juni 1983 til juni 1984.

5 På grundlag af disse konklusioner pensionerede Kommissionen Geist den 27. juli 1984 og tildelte ham invalidepension fastsat i henhold til vedtægtens artikel 78, stk. 3. Det bestemmes her, at når invaliditeten ikke har erhvervsmæssig oprindelse, svarer invalidepensionen til den alderspension, som tjenestemanden ville være berettiget til ved det fyldte 65. år, hvis han var forblevet i tjenesten indtil denne alder. I Geist's tilfælde svarede pensionen til 70% af grundlønnen. Ved afgørelse af samme dato genoprettede Kommissionen yderligere Geist's ret til vederlag med tilbagevirkende gyldighed fra 1. juni 1983.

6 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder og parternes anbringender henvises i øvrigt til retsmøderapporten.

7 Sagsøgeren har til støtte for sagen fremsat tre anbringender, hvoraf de to første vedrører Kommissionens fastsættelse af invalidepensionen, mens det tredje vedrører Kommissionens afgørelse om genoprettelse af hans ret til vederlag med virkning fra 1. juni 1983. Geist har for det første gjort gældende, at Invaliditetsudvalgets sammensætning var retsstridigt. For det andet har han gjort gældende, at det burde have anerkendt, at hans sygdom er erhvervsbetinget. Endelig har han gjort

gældende, at Invaliditetsudvalget burde have taget hensyn til de lægelige dokumenter, som han havde fremsendt inden juni 1983.

Invaliditetsudvalgets sammensætning

8 Sagsøgeren har i sit første anbringende gjort gældende, at Invaliditetsudvalget ikke var gyldigt sammensat, idet den af Kommissionen udpegede læge ikke var medlem af den belgiske lægeforening, og derfor ikke var læge i vedtægtens forstand.

9 Uden at det er nødvendigt at fastslå, om anbringendet kan lægges til grund, bemærkes, at det ikke var nævnt i klagen og ikke blev fremsat under skriftvekslingen for Domstolen. Det fremgår af Domstolens faste praksis, senest dommen af 7. maj 1986 (Rihoux m. fl., 52/85, Sml. s. 1555), at »den tjenestemand, som har valgt at indgive forudgående klage, [kan] for Domstolen dels kun nedlægge påstande, som har samme genstand som de i klagen anførte, dels kun fremsætte indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte. Disse indsigelser kan for Domstolen uddybes ved fremførelse af anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis figurerer i klagen men som står i nøje forbindelse med den«. Følgelig kan det første anbringende ikke antages til realitetsbehandling.

Manglende anerkendelse af den erhvervsmæssige oprindelse af Geist's invaliditet.

10 Sagsøgeren har anført, at hans invaliditet er af erhvervsmæssig oprindelse, og at vedtægtens bestemmelser vedrørende erhvervsbetinget invaliditet burde have været anvendt i hans tilfælde. Det drejer sig om vedtægtens artikel 78, stk. 2, som bestemmer, at invalidepensionen med fast sats udgør 70% af tjenestemandens sidste grundløn, og vedtægtens artikel 73, der sikrer tjenestemanden ydelser svarende til otte gange grundlønnen.

11 Det bemærkes, at sagsøgeren ifølge vedtægtens artikel 78, stk. 3, har fået tildelt en invalidepension svarende til 70% af grundlønnen. Invalidepensionen er således af samme størrelse som det faste beløb, som han ville have fået tildelt ifølge vedtægtens artikel 78, stk. 2.

12 Herefter skal det afgøres, om sagsøgeren har søgsmålsret, for så vidt angår afgørelsen af 27. juli 1984, hvorefter han tildeles pension for invaliditet, der ikke er erhvervsbetinget.

13 Det bemærkes i denne forbindelse, at artikel 25 i »Ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme« (herefter benævnt »Ordningen«), som fastsætter den procedure, der skal følges med henblik på anvendelse af vedtægtens artikel 73, bestemmer: »Det forhold, at der i medfør af vedtægtens artikel 73 og denne ordning er anerkendt en vedvarende, total eller delvis invaliditet, foregriber på ingen måde anvendelsen af vedtægtens artikel 78, eller omvendt.« Domstolen har selv fastslået i dommen af 15. januar 1981 (B. mod Parlamentet, 731/79, Sml. s. 107), at proceduren efter vedtægtens artikel 73 og Ordningen på den ene side og proceduren efter vedtægtens artikel 78 på den anden side er to forskellige procedurer, som kan føre til særskilte indbyrdes uafhængige afgørelser.

14 Selv om Invaliditetsudvalget ved anvendelse af vedtægtens artikel 78 har afvist, at sagsøgerens invaliditet er erhvervsbetinget, kan den erhvervsmæssige oprindelse af invaliditeten dog som følge heraf anerkendes med henblik på anvendelse af vedtægtens artikel 73. Det bemærkes yderligere, at Geist end ikke har anmodet om anvendelse af vedtægtens artikel 73.

15 Geist har således ikke søgsmålsret, for så vidt angår Kommissionens afgørelse om tildeling af invalidepension på grundlag af vedtægtens artikel 78, stk. 3, da en sådan afgørelse på ingen måde påvirker størrelsen af hans pension og ikke er til hinder for, at han i henhold til vedtægtens artikel 73 kan ansøge om udbetaling af et engangsbeløb.

16 Det kan herefter fastslås, at sagen, for så vidt som den rettes mod afgørelsen af 27. juli 1984 om at tildele Geist invalidepension i henhold til vedtægtens artikel 78, stk. 3, ikke kan admitteres.

Invaliditetsudvalgets afvisning af at betragte Geist's fravær inden den 1. juni 1983 som begrundet

17 Sagsøgeren har påberåbt sig en række lægelige dokumenter som begrundelse for sit fravær inden den 1. juni 1983.

18 Det bemærkes her, at vedtægtens artikel 59 bestemmer, at en tjenestemands fravær kan begrundes ved fremlæggelse af lægeattester. Sagsøgeren har ikke bestridt, at de af ham inden juni 1983 fremlagte dokumenter var simple lægeerklæringer. Det kan herefter fastslås, at der ikke var tale om lægeattester i vedtægtens artikel 59's forstand.

19 Herefter, og idet den første af sagsøgeren fremlagte lægeattest var dateret 7. juni 1983 og dækkede perioden 1. juni 1983-31. august 1983, tiltrædes det, at Invaliditetsudvalget alene fandt Geist's fravær begrundet efter den 1. juni 1983.

20 Den af Geist anlagte sag må således afvises, for så vidt som den vedrører Kommissionens afgørelse af 27. juli 1984 om at tildele Geist invalidepension på grundlag af vedtægtens artikel 78, stk. 3, og Kommissionen frifindes, for så vidt som sagen vedrører dens afgørelse om på ny at give Geist ret til vederlag med virkning fra 1. juni 1983.

Sagens omkostninger

21 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1) **Sagen afvises, for så vidt som den vedrører Kommissionens afgørelse af 27. juli 1984 om at tildele Geist invalidepension i henhold til vedtægtens artikel 78, stk. 3.**

2) **Kommissionen frifindes, for så vidt som sagen vedrører Kommissionens afgørelse om på ny at give Geist ret til vederlag med virkning fra 1. juni 1983.**

3) **Hver part bærer sine omkostninger.**

Schockweiler Bosco Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. maj 1987.

P. Heim
Justitssekretær

F. Schockweiler
Formand for første afdeling